

zabavo semterja prazni želodec, katerega ste pa potem hitro s pečenimi piščanci napolnili. Ali — Vi ne veste, kaj je lako! . . . Predstavite si kmeta! Vse svoje premoženje vtaknil je v nehvaležno zemljo. Eksekutor že čaka za ogljom, da ga zarubi. Edino upanje je kmetu, da bode žetev dobra, da bode z njem povravnal dolgove in davke in čeprav bode moral potem zopet stradati. Kmet dela in upa in dela. Ali nakrat se pokaže na nebu mali oblaček, postaja večji in večji, vihar, blisk, grom in strela pridejo, toča, „šiba božja“ pada in pada in uniči vse . . . Kmet je z enim hipom berač! To si predstavite, gospodje v prvaškem taboru, in — ako imate srce v prsih — zasebno vas bode, zjokali se bodate nad kmetovi usodi. In peli ne bodate več „Lepa naša domovina“, temveč edino „Reyna, lačna naša domovina“ . . .

Toča! Suša! Dve besedi ali dve besedi polni zla in solz in žalosti! Zadnji tedni so nam pokazali v krvavo-grozoviti obliku pomen tem besedi! Kmet stoji o robu propada, — to vemo in čujemo in vidimo zdaj jasno.

V takem času se mora nehati sovraštvo. In tudi politikovanje se mora nehati. Kajti — pomagati je treba! Ali je to tudi morda „nemčurska laž“? Pomagati je treba! Ali tiči v teh besedah „brezverstvo“? . . . In kje ste zdaj v tem resnem trenutku, v slavnih voditeljih slovenskega naroda? Toča je padla; — prvaški poslanec Meško pa je šel na romanje tja na Kranjsko, prvaški poslanec Ozmec je popival v farovžih in se vozil po svojih lastnih goricah, katero toča k sreči ni prizadela; — hofrat Ploj se je preprial s klerikalci zaradi obstrukcije in bosanskih „kmetov“, — prvaški listi so pisarili raje zaradi imenovanja sodniških diurnistov ali zaradi straničnih napisov, nego da bi kričali in kričali, da naj se prizadetemu ljudstvu pomaga! Pozabilo, pozabilo so možakarji, pozabilo in svojo dolžnost in svoje obljuhe . . .

Kdo bi zamogel tajiti, da smo edino minaprednjaki tukaj svojo dolžnost storili? Naša poslanca, Ornig in Marchkl, sta takoj na lici mesta škodo ogledala. Mi smo takoj za prizadetemu ljudstvu pomaga! Pozabilo, pozabilo so možakarji, pozabilo in svojo dolžnost in svoje obljuhe . . .

Kje pa ste Vi prvaki? . . . Vaši sestraje trpijo, — in Vi, kje ste?

Oh, saj vemo, — Vi prvaki spite! Kajti Vam se ne gre nikdar za ljudski blagor, temveč vedno za dobiček v svoj lastni žep.

Vprašamo Vas torej, prvaki: **kje ste v teh žalostnih časih?**

Politični pregled.

Cesar je potrdil postavo, ki se tiče sprememb postavnih določb glede javnega vodovoda v Celju in katero je sprejel deželní zbor 3. decembra 1908.

Madžarska strahovlada. Listi poročajo, da sedi zdaj v Szegedinu 15 redakterjev v ječi,

verujete, da sem dober kristijan? . . . Vrgel je svoje papirje na posteljo, da so frčali kot prvi sneg. „Tukaj imam spričevalo od fajmoštra Trebuška, da sem najboljši kristijan na svetu; tukaj mi priča frančiškan Harink, da budem v tem življenu svetnikom proglašen; tukaj mi piše dominikanec Tonzura, da dišim že od daleč po pobožnosti; tukaj dokazuje jezuvit Kozjrog, da bi jaz čudež pri sodniji delati znal, ko bi ne bili sodniki sami brezverci; tukaj dokazuje neka „Marijina“ hčerka, da sem vzor čistosti in tukaj je spričevalo očeta moje ženke Vencajza, da je on prepičan, da bi se jaz odkril, ako bi tega ali onega fratra srečal . . . Ali to ne zadostuje? Ako hočem, mi tudi kaplan Korošec potrdi, da sem semterja zelo pobožen . . . In Vi temu ne verujete? Ko bi pobožnost tako vplivala kakor staro vino, imel bi jaz tako rdeči nos, da bi celo Zelenika prekosil . . .“

V tem hipu stopi Zelenik iz kota in pada Brejcu okoli vrata ter zaihti: „Hup, hup, tudi jaz sem pobožen in častim, hup, hup, častim Boga Bachus, hup, hup . . .“

Urednika je spreletela groza. Misil je: zdaj bije res tvoja zadnja urica, kajti strahovi te obdajajo kakor netopirji. Kar nakrat pa se priče-

ki niso madžarske narodnosti. Zaprti časniki so večidel Slovaki in Rumuni. Zaprlji so jih, ker so baje „huskali proti ogrski državi“. V resnici pa so le zagovarjali pravice tistih narodov, katerim Madžaroni niti dihati ne puštojto.

Črnogorski knez Nikita praznoval bode 14. t. m. 50 letnico svojega vladanja. Nekateri listi poročajo, da se bode ob tej priliki kneza Nikita za kralja proglašilo in da baje tudi velevlasti ničesar proti temu nimajo. Stvar je pa zelo neverjetna.

Grško-turški spor zaradi Krete se je vedno bolj pojstril. Velevlasti, predvsem naša država, skušajo pomirovalno vplivati, da bi vsako vojno preprečili. Ali na Turškem se vkljub temu vojaštvo mobilizira.

Dopisi.

Iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici. Naš župnik znani Janez Sušnik pa že zopet rogovili; ta možicelj, — dika čistoti in najsvetješi morale itd. neprenehoma napada in blati poštene hiše in osebe in sicer na prižnici in pri drugi priložnosti. Zadnjo nedeljo je kričal iz prižnice, da se najja ljudje izogibljejo takih hiš, kjer umazani časopisi in „Štajerc“ zahaja, ker take hiše so pojavljive ter duhovne blati. Toliko srca in krajže pa ta „mušter-duhovnik“ nima, da bi te hiše in gostilne imenoval. Mi naravnost temu gospodku povemo, da je velikanska laž, da bi se v teh hišah ali časnikih duhovščina blati, ali najmanjšo pohujšanje dajalo. Po gostilnah je že stara navada, da se različnosti pregovarjajo in če se v priložnosti kaka oseba v duhovniški obleki, katera pa je slabša od drugih, omeni, to sicer ni dobrinoso za častito duhovščino, pa tudi ne pohujšljivo. Proč z luliko od pšenice, potem pa bode vse dobro! G. župnik Janez Sušnik, če se mogoče v priložnosti tudi Vam dela v kakšni gostilni ali hiši ali časniku krivice — pomagajte si! Vi ste premeten in učen gospod, in na vse tožbe prevrženi, prič dobite dovolj, tudi še krivih lahko, in zavežite ljudem in „Štajercu“ s pomočjo sčasnje uste! Kdor seje veter, žanje vihar, pravi sv. pismo. Vi ste nas začeli po „Slov. Gospodarju“ blatiti ter nas s tem učili, se v časnikih zoper laži in nesramne napade braniti. Tudi mi pritrjamo Vašim mislim. Takih hiš in oseb katera dajejo ljudstvu pohujšanje, se mora človek izogibati. Tudi na Črešnjevcu so take, kjer se babure pred očmi ljudstva psujejo in pretepljejo, kjer se uganja nelepe stvari in se jih zakriva, kjer se kujejo in trošijo laži in sicer katera dajejo ljudstvu pohujšanje celo pred sodnijo lagati, kjer se stavljajo lažnje tožbe proti faranom ter se šuntajo z lažmi žene zoper može, kjer se sklepajo lažnje tožbe na kn. škofijstvo zoper g. kaplane, kjer se trpinči stare materi, kjer se dela z lažmi krivico na imenu in premoženju poštenim faranom, kamor se vabijo mlade žene k prenočišču. Taka hiša je za poštenega človeka pohujšljiva ter se je mora izogibati. Mi pa ne

nja gibati tisti sod, katerega sta privalila strahova v sobo. In groza, groza, sod je bil za dva polovnjaka in je imel roke in noge, — in groza, groza, sod skoči po konci ter koraka proti Linhartovi postelji. . . Zdaj je Linhart izpoznał, da je bil ta sod — minoritski gvardijan Vavpotič. Zelenik se mu je hitro približal in ga je prijazno pobožal. Ali sodček-Vavpotič je zagrmel z drugim basom nad specim urednikom: „Kaj veš ti o testamentu? Kaj veš ti o celibatu? Izgubljeni si, izgubljeni, kajti mi te zadavimo . . .“

In že skoči proti postelji tudi drugi možicelj. Oblečen je bil v sami srajci, izza katere so se mu svetili z debelo dlako obraščeni bedri. Na nosu je imel cviker iz „dublē-zlata“ in predno je prišel do postelje, padel je iz sami kratkovlindosti čez ponočno kahljico. Zelenik je misil, da se je vino razlilo in je pričel jokati. Ali mož v srajci je obriral mokri nos in zakričal: „Jaz smrdim, smrdim . . .“ Ta mož je bil duh doktorja Brumenja iz Ptuja.

Vsi skupaj so se vedno bolj urednikovi postelji bližali. Steglji so svoje kremlje, škripali z zobmi in iz oči se jim je bliskalo. V ozadju pa so prihajali vedno novi strahovi. Priskakal je dr. Benkovič z dva metra dolgimi advokat-

bodemo po okoliščinah in ovinkih govorili, kakor g. J. Sušnik na prižnici, da bi si ljudje premisljevali, katera je taka hiša, temveč povemo naravnost in brez strahu: Taka hiša na Črešnjevci je žalibog črešnjevski zali, čisti, blagonosni farov. Kamenje sem, kamenje taj! Dober tek, gospod župnik!

Terpinčeni farani.

S. Lovrenc. Dragi mi „Štajerc“! Dobro te poznamo in dobro vemo, da si ti edini list, kateri se pravijo in odločno za nas vboje kmete vleče. Ž največjo žalostjo smo v tvojem listu čitali, da je v Slovenskih goricah toča zelo veliko škode napravila. Obžalovanje je vboje ljudstvo vredno! Zvedeli smo tudi in znamo čisto, da klérikalni poslanci se celo skoraj niso brigajo za velikansko škodo, da bi ljudstvo podpirali in tolazili. Ti poslanci, katere so ti trpni volili, se ne menijo za to važno reč. In značajno le nemški poslanci za podporo skrbijo in tistim, katerim poslancem to vboje ljudstvo ni hotelo glase dati. Mislim zdaj bodo dobro vedeli, kje so pravi prijatelji doma. Klérikalci imajo skrb le za se, za drugim jim je le deveta skrb. Za milijone so varno skrbeli, da so jih farji dobili, kateri itak imajo več kakor zadosti. Hočemo vprašati, kako je to, da zdaj v novejših časih toča tako ogromno škodo dela? Vzrok je, da tuji ljudi, posebno Kranjci in drugi, v naših krajinah pridejo, gozde kupujejo in les nesramno podirajo in pa ne skrbijo, da se bi novič nasadilo. Če se voziš na Koroško, strah te naj bo, videl boš, da pri Dravi in na železnicah tako obilo lesa leži, da je strašno. Videl bodo tudi pečine in gole dele Pohorja in Posreka. Prej je bilo vse prav lepo zrasteno, zeleno, zdaj je že veliko takih delov v Pohorju, da je vse suho, golo. Kaj še le bo, če vlada to nemarno in ne-poštovanje reč ne bo pustila končati. Tudi mi se bojimo toče, čeprav za prav tega škodljivca ne poznamo. Če pri nas zdaj imamo sušo, potoki se posušijo in je le malo vode, če dežuje je naenkrat strašno velikanska voda. To je vzrok, da gozdi minijo, voda ne more držati in nima vode, ali velikanska voda nam grozno škodo dela. Naši otroci bodo se v šolah učili: Pohorje je bil nekdaj lepo zelen, zdaj vidimo le pečine in pečine, drugi Kras je, kakor na Kranjskem ga že zdaj vidimo. Ljubi naši rojaki! Tudi mi vas ponizno lepo prosimo, delujte tudi vi nato, da bo država svojo postavo tudi natanko izpeljala, na korist gorotancev in dolincev. Ojstro se maj prepove golo obsekanje, in če se že dovoli se maj strogo gleda, da hitro se zopet na novo nasadi mladih dreves. Država na tej nadlegi tudi zelo trpi, nam mora pomagati in v poznejših letih bode morala skrbeti in milijone in milijone izdati, kakor zdaj na Kranjskem in v Istriji, da zopet tam in tam nekaj zelenega se vidi. Je že skrajni čas, da bi se gledalo na prste, da ne bodoše večjo škodo imeli. Zakaj morete tudi vi trpeti, da pri nas tujo ljudstvo tako dela le za škodo za nas in za vas. Ti ljudje kupujejo, podirajo in grejo z tisoč in tisoč krom zopet od vas. Škodo imamo mi. Napredni poslanci skrbno v vsakem obziru skrbijo za

skimi računi. Za njim je korakal dr. Rosina s kazenskim zakonikom v roki in prebiral določbe § 19 . . . In vsi so kričali in živžgali in tulili in kleli in pljuvali in jokali in se pridružili in jamrali in tresli pesti in grozili, kašljali . . . Neki kaplan v ozadju napel je fičafaj in hotel na urednika ustreliti. Brejc je svoja pobožna spričevala uredniku pod nos molil. Brumen je udaril; ali ker tako slabu vidi, podelil je na mestu Linhartu debelemu Vavpotiču grozovo klofuto. Vavpotič zavpije in prebrne s svojim trebuhom Zelenika, kateremu se je še vedno kovcalo. V ozadju pa je pokazal Benkovič dolgi jezik . . .

Vse je vpilo in tulilo . . . Kar nakrat skoči Linhart iz postelje in pomoli strahovom — eno številko „Štajerc“ pod nos. In kakor da bi strela udarila so vsi izginili . . .

V sobi je še malo po Zelenikovem alkoholu smrdelo. Par pobožnih spričeval je ležalo na tleh in neki deviški škapulir, ki ga je bil Vavpotič izgubil.

Ura je odbila eno. Linhart pa se je obrnil na desno stran in je mirno zaspal . . .

Lahko noč!

ilstvo, deluje tudi na to, da bo tega enkrat

Velika Nedelja. V preteklem tednu je spro-
dobro misel gosp. Robert Košar, učitelj pri
Bolzenku pri Središču, ker so se zedinili za
tovar farmani in so nabrali prav veliko
mih darov po grozni toči poškodovanim prebi-
tev. Pripeljali so s tremi konji veliki težko
naloženi voz v nedeljo 8. avgusta po rani sv.
Štefan K Veliki Nedelji: murke, grah, fižole, tikvi,
črničar, čebulo, peteržil, zelje, šalato, žito in
koružo. Košar je delil te dare po vrsti nam
velikonedeljskim ponesrečencem. Kaj takega še
ni bilo nikoli videti pri Vel. Nedelji. Res žalosten
in veseli je bil ta slučaj, za to pa se je tudi
marsikatero oko solzilo. Kaj se tudi ne bi, ako
človek premisli to grozno nesrečo in revščino,
da je prišlo kmetsko ljudstvo tako daleč do
poznanja, da je začel v bogi kmet revnemu
smetu pomagati. To je prava krščanska ljubezen;
kajti kdor v sili pozna prijatelja in žrtvuje
za njega, ta je pravi prijatelj. Želimu iz dne-
nasih src, da bi dobili Bolzenčani v tem oziru
posnemovalce. Izrekamo pa jim tudi pri tem
najprisršnejšo zahvalo za dobre in prosimo
jubega Boga, naj jih varuje tako grozne ne-
gode. Bog vam povrni tisočkrat Vaše mile, dare!

Jesenice na Gorenjskem. Obstrukcija se je
tudi v gerentovi seji pričela. Tako od začetka
je jesenški krojač Čebulj bil imenovan geren-
tom za Jesenice, so se nam jesenški prvaki
trohotali in smejal, čez sedaj smo pa vas v
češnjaku luknjo pognali, kateri vas bodo oprala
in slednji zadušil. Jesenški prvaki Schrey,
Hummer, Spitzer & Comp. so ravno tako dobro
vedeli, kaki človek in kakega značaja je krojač
Čebulj, kakor mi, zatoraj so nas hoteli in so
nas tudi terorizirali s tem človekom. Mislimi si pa
tega niso, da predno se prodamo, da se tudi
bojevati znamo. Toda glej neštivilokrat se je naš
krojač proti svetovalcem arrogantly obnašal, a
takali smo vedno, katerih svetovalcev boste prva-
kopal pobral — in res to se je zgodilo. Prete-
teni teden je Čebulj zopet sejo sklical, katere
sta se svetovalca Pongratz in dr. Kogoj tudi
udeležila. Takož začetkom seje sta se radi nekega
prekoračenega proračuna dr. Kogoj in Čebulju
spala! Krojač Čebulj je na to po njegovi star-
šovi šegi, zarnohel nad dr. Kogojom nad vo-
dilejem jesenških prvakov. Schluss tega je bilo,
da je dr. Kogoj zgrabil za svoj slaminil in za-
vedno zapustil gerentove seje. Ker je pa naš
svetovalec Pongratz tudi že bil sit Čebuljevih
gostinčarjevih neslanosti, je tudi on dal žegen
gerentu krojaču! — Mi smo pa končali z
"Schneiderčkom" a pozabili pa ne bodo-
mo nikdar prvaški eksperimentov v komedij s katerimi so na-
do danes šikanirali. Pribito pa ostane,
da pri kateremu so se pete pred krojačom za-
bliske, je bil prvak dr. Kogoj, to je isti Kogoj
tovar zaveznik klerekalcev, kateri nas je hotel z
češnjico "Čebula" umoriti. Svoj čas bodo pa
ko bode vse krasote čebule konec, po čeble-
vemu semnju, natančne cene čebule na Jesenicah
notirali. To se pravi samo cene, ker kvalitetu
jesenške čebule in česnja itak vsaki človek na
Jesenicah pozna. Meseca avgusta 1909 se prične
taj nov politični boj na Jesenicah.

* * *

Iz Amerike. (Potovanje v Ameriko.) Skleplili
sem odpotovati v Ameriko, upajoč poboljšati
obstoječi pridružila sta se mi še dva prijatelja.
Težko jemali smo slovo od svojih domačih, nakar
nas loči odhod vlaka iz domačega kolodvora.
Zamišljeni v potovanju sloneli smo tiho do Ma-
ribora, ne zmenjajoč se za postaje. Imeli smo
tasa štiri ure, pa vendar se nobeden ni ganil
od čakalnice. Ob 3. uri popoldne vsedemo se
na vlak, kateri nam je hitro zakrival mariborska
poslopja. Morebiti zadnjokrat v osredju drage
domovine bilo je naše ihtjenje. Solze zalivali so
nam oči, žalostni postajali smo še bolj, ker že
zadnjih hišica dajala nam je slovo: Šrečno po-
potnik, morebiti še kedaj ali pa tudi ne, te-
pozdravim! Šele ob koroški meji vzdramili smo
se iz sanj, ojačili se možko ter pokrepčali se
popotnim zdravilom. Že ob osmi uri zvečenigle-
deli smo celovško mesto. Krasen razgled, z ad-
njih solnčnih žarkih čez celovško jezero spomnil
nas je pravljice začetka njegovega. Temna noč
zaprla nam je dalje ogledovati si koroške po-

krajine. Dolga bila nam je prva noč, akoravno
drdral je vlak, ustavlil se na postajah, premikali
se popotniki; bile so vse naše misli še doma.
Težko pričakovali smo junternje zore, in že ob
prvem svitu pozdravili so nas tirolski snežniki.
Podzemeljski rovi nasprotovali so nam gledati
solnčnih žarkov, leskečili se v snegu. V Inomostu
ustavimo se ob sedmi uri; majhen zajuterk oprav-
ili smo prav po domačem z kruhom in slivovko.
Že nas vabi drugi vlak z svojim brizganjem ter
nas odpelje proti meji. Ob deseti uri kliče nas
policija na švicarski meji k preiskavi, na postaji
St. Margarete. Dobili smo pa tukaj hitrejšega
konja, ki nas je z veliko naglostjo vozil po
krasni švicarski zemlji. Nedogledne ravnine,
okrašene z lepimi setvi, lepi sadonski polni
sadja, švigali so mimo nas. Posebno lepo je bilo
gledati goved, ki je vse le sive barve. Kamor
se oko ozre, povsod se mi nov svet odpre; in
res že je pred nami veliko Zuriško jezero. Ne-
številni čolniči plavajoči semterja krasili so par-
nike, ki so kakor ponosni vladarji pluli od
obrežja do obrežja. Lepo mesto Zürich je ravno
prižigalo svoje lučice, migrale so kakor zvezdice
na nebnu. Skoraj neverjetno je, da krasijo malo
Švicarsko tako lepi kraji, postaje kraj jezerja,
vrti in vile očarajo človeka, da ne ve ali sanja
ali gleda v resnici lepoto vstvarjenja Božjega.
20. junija ob 11. uri po noči ustavili smo se
v Baselnu. Imeli smo časa drugi dan ogledati
si to mestice, ki v svoji umetnosti presega
druga mesta. Večer ob 7. uri spravimo spet
popotne torbice na vlak, želeč videti Pariz. Na
postaji Delle preiskala nas je spet že francoska
policija, in jutrajno sonce pozdravilo nas je pred
Parizom. Prevelika gnječa po ulicah nas ni od-
bila v osredje mesta, prepeljali smo se na vo-
zovih na drugi kolodvor, že ob eni popoldan
živigal je znani lokomotiv. Vozili smo se prav
dobro in prišli zdravi do tiste majhne mlačice
oceana. Mesto Havre se nam pač popolnomu-
nični dopadlo, ker je zakotno primorsko mesto.
Kaj pa bo zdaj, mosta čez morje in Ameriko še
ni, mogli smo pač se podati na ladjo. Temen
dim iz parnika Sebastopol naznajan nam je, da
nas pričakuje in odpluje že ob polnoči z nam
na morje. Da je pregor v resnicen, kdo moliti
ne zna naj se na morje poda, pokazali so nam
divji valovi. Guganje ladje prisililo nas je poi-
skati glažke ter si okreptati želodec. Zanimivo
bilo je gledati ljudi daviti se z morsko boleznjijo.
Bližali smo se angleški zemlji, kaj lepem
mestu Sauthampton, kjer smo bili po zdravniški
preiskavi dne 23. junija ob 11. uri dopoldne
preseljeni na veliki brzoparnik oceanički, ki nosi
17.400 morskih ton. Ker sta se dva parnika
zaradi nočne burje tako poškodovala, da sta
bila prisiljena se vrniti nazaj, bilo nas je tedaj
popotnikov skupaj 2893 sprejetih na parnik. Kaj
dobре urejen parnik priljubil se nam je takoj,
izvrstna postrežba, velika snažnost, vzoren red
vplival je na popotnike, kakor tudi vseh 6 in
popoldna krasno in mirno vreme, da ni več noben
den zbolel. Bili so vsi narodi Evrope. Tukaj
slišal si odmetati lepe pesmi v vseh jezikih,
častiti in moliti Stvarnika v raznih verah. Tukaj
skakljali in se veselili majhni otročiči, okoli
svojih starišev, tukaj sedel je zamišljen starček,
prebirala stara ženica svoje prtljage, zbirali se
židi v gruče ter se posvetovali o kupciji. Čas je
bilo hitro naprej. Zadnji dan, 30. zvabil je
zadnjega iz svojih celic, vse bilo je na krovu,
nepopisno veselje lotilo se nas je vseh, ko že
zagledamo suho zemljo in obzidje New-Yorka.
Tukaj pa ni bilo časa se baviti z ogledovanjem
pokrajini, tukaj bilo je strogo povelje se ukloniti
uradnikom ki natančno preiščajo vsakega. Tukaj
mora iti popotnik že v zato pripravljene prostore,
kjer se izkaže vsak, ali sme dalje ali ne; naj
omenim še da vsak zraven plačane karte do
svojega mesta mora imeti 10 dollarjev denarja.
Pripeljali se od tam do kolodvora St. Paul-Lipe
in začeli se peljati ob polnoči iz New-Yorka.
Komaj smo čakali belega dneva, želeč videti
amerikanska polja, ali kaj vozili smo se po no-
vem stranskem tiru, kje se je prav malo obde-
lané zemlje, po bregovih še sama gošča, in dol-
line obraščene še z velikim drejem, ki se zaradi
starosti samo podira in trohni. Malo še so tu-
kaj obdelali evropski izseljenci zemlje, borne
lesene hišice okoli katerih pasejo se lepe krave
in ovce spričujejo, da še le kratek čas bivajo

tam delavne roke. Te le proti poldnevnu prišli
samo do lepših polja, z jabolki obloženih sad-
nosnikov. Hiše so že gosteje, ki so z svojimi
posestvi omejene kvadratno z starim štorovjem.
Zdaj so se začele pa tovarne, proga čez progo,
ki vozi njih izdelke je skrižana, da je vsak čas
pričakovati nesrečo vlakov. Hitro tekel je dan,
lepa jasna noč zakrila nam je naravo, otožno
zvonjenje lokomotiv odmevalo je zdaj tu zdaj
tam, kakor da bi naznanevalo popotnikom ža-
lostne usode. Komaj nastopi dan, bili smo vsak
pri svojem oknu, nedogledna polja obsejana največ
z koružo in ovesem, tu in tam z pšenico, raz-
prostirala so se na obeh straneh. Hitro so švi-
gala manjša mesta, trgi in vasi mimo nas. Te-
men oblak samega dima iz tovarn naznajan
nam je da se bližamo velikemu mestu Čikagi.
Dosti nismo mogli vloviti od tega mesta, ker se
prehitro skrijemo za zidovje, da bi si vendar
okoli kolodvora kaj ogledali tudi ni bilo časa,
tlačili so nas že na vozove, ter kake četrte ure
prepeljali k drugi postaji. Ob eni uru popoldne
ropotali smo že zopet naprej, potovanja že do
ust naveličani čakali smo nestrnno, da bi dali
vlaku slovo. Kaj se nam je ob 5 uri popoldne
2. julija posrečilo, bili smo v našem namenjenem
mestu M... Srčni pozdravi zadoneli so od da-
leč že, prišli so nam Slovenci nasproti ter nas
spremljali do našega že najetege stanovanja, ves
trud je minul pomenkajoč se o novicah in raz-
merah starega kraja, ter od potovanja, pozno v
noč legli smo le k počitku. Drugi dan ogledamo
si mesto, seznamimo z njim ter poiščemo vsak
svoj posek ki smo ga kaj lahko dobili. Zdaj bi
pa bilo dobro, da bi zuali a ngleščine, ki je
glavno v Ameriki, bomo pa se jo učili, ako nam
nemščina do sedaj ni škodovala, ki je bila skrita
v naših bučah, tako bo še tudi angleščina do-
bila svoj prostorček. V tem mestu, ki je veči-
nomu iz izseljencev je 4000 Slovencev, Slovenov
pa skoraj dve tretjine. Vsak narod zbira se v
svoje cerkve, ki jih je 86 vseh ver sveta. Slo-
venci imajo novo lepo cerkvico, katero obiskali
smo prvo nedeljo. Tako smo Vam dragi bralci
očrtali potovanje v Ameriko ter klicemo Vam
tisočkrat Bog Vas živi! Izseljenici štajerski.

Harburg na Bavarskem. Tukaj v tovarni
g. Märkerja ponesrečil se je Florian Grosek,
doma od sv. Jurja ob južni železnici. Ker je bil
štajerski rojak, zato čutim potrebo, da nesrečo
bolj natanko opišem. Nesrečen delal je pri
stroju, kjer se spruščajo polni vagoni kamenja iz
kamenoloma. Dne 31. julija se mu je pa po
nesreči zvrnil polni vagon 20 metrov globoko in
on je padel za njim, kjer je nezavesten bležal;
potem so ga z vlakom odpeljali v Donauwörth
v bolnišnico, kjer so ga operirali. Zlomil si je
levo roko in prebil glavo nad ušesom; to je
bila smrtna rana, ker že drugi dan ob 1. uri
po polnoči ga je smrt rešila trpljenja. Naj bi
večni Bog bil usmiljeni sodnik njegovi duši!
Pogreba, ki se je vršil na mestnem pokopališču
v Donauwörthu, udeležil se je g. direktor ter
mojster od kamenoloma in veliko število ljud-
stva; posebno delačev od tovarne je bilo lepo
število. Direktor se mu je v pretresljivem go-
voru zahvalil za pridno večletno službovanje.
Pokoj njegovi duši! Tukaj podpisani izražamo
srčno sožalje nad izgubljenim tovarišem, s ka-
terim smo več let šteli veseli in žalostne dni.

— Thomas Hodnik, Franz Čekada, Peter Vidigoj.

Od toče poškodovani vino- gradi in sadovnjaki.

O katastrofi, katera je 24. p. m. deloma
Ormoški in Ptujski okraj močno poškodovala,
naj se omeni sledeče:

Če ravno imajo ljudje z oredbo poškodova-
nih hramov, polj, travnikov in s prisrko krme
itd. črezmerno za opraviti, naj ne pozabijo v
tem obupnem času na svoje, z velikim trudem
in stroški nasajene vinograde ter sadovnjake.
Akoravno je letosna letina v nekaterih krajih
popolnoma uničena, moramo vendar skrbeti, da
omenjene nasade, kak najhitrej in koliko mo-
goče v staro tir spravimo. To se bo pa samo
tedaj posrečilo če se bodo vsa dela, katera so
vlsed te nesreče potrebna, o pravem času in zvesto
izvršila, kar so do danes samo nekateri posest-
niki storili.